

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen Mgr. Zdeňkem Krmáškem, advokátem, se sídlem U Rourovny 556/3, Ostrava - Svinov, proti žalovanému: **Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj**, se sídlem Živičná 2, Ostrava, proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 3. 2015, č. j. 22 A 40/2014 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

Včas podanou kasační stížností žalobce brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“) ze dne 11. 3. 2015, č. j. 22 A 40/2014 – 41 (dále „napadený rozsudek“). Napadeným rozsudkem byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal, aby krajský soud určil, že kontrola zahájená žalovaným dne 15. 8. 2013 byla nezákonná a že žalovaný nesmí přihlížet ve své následující správní činnosti ke skutečnostem, jež zjistil touto kontrolou.

V odůvodnění napadeného rozsudku nejdříve krajský soud následovně shrnul žalobní argumentaci. Dne 15. 8. 2013 byla pracovníky žalovaného provedena u žalobce

kontrola dodržování zákazu výkonu nelegální práce. Protokol o výsledku kontroly č. j. 16536/10.71/13/15.2. byl sepsán až dne 17. 9. 2013. Dne 24. 9. 2013 byl žalobce seznámen s tímto protokolem a vyjádřil nesouhlas s jeho závěry. Žalobce uvedl, že žalovaný nezohlednil předložené dohody o provedení práce, které měl uzavřeny s kontrolovanými pracovníky, ani jejich povinnost vyplývající z dohod, že jsou povinni mít dohody vždy u sebe. Žalovaný se dostatečně nezabýval ani písemnými vyjádřeními kontrolovaných zaměstnanců, ačkoliv je žalobce rovněž předložil. Dne 30. 9. 2013 proto žalobce zaslal žalovanému žádost o přezkoumání protokolu o výsledku kontroly. Vyrozuměním ze dne 7. 10. 2013 o přezkoumání protokolu mu bylo sděleno, že protokol zůstává v platnosti beze změn. Proti tomuto přezkoumání protokolu podal žalobce námitky, o nichž bylo rozhodnuto rozhodnutím vedoucí inspektorky žalovaného tak, že námitky k bodu č. 1 předmětného protokolu se zamítají pro nedůvodnost a námitce k bodu č. 2 se vyhovuje a výsledek přezkoumání ze dne 7. 10. 2013 se v části týkající se bodu č. 2 protokolu ruší.

Jednotlivé žalobní body krajský soud shrnul následovně. Žalobce namítal, že záznam o skutečnostech zjištěných při totožnosti všech 3 pracovníků nebyl předán ani těmto pracovníkům ani žalobci, přičemž ten neměl možnost se seznámit s tím, co pracovníci do záznamu uvedli, a navíc mohlo být s těmito záznamy manipulováno. Dále žalobce namítal, že z následných písemných prohlášení kontrolovaných pracovníků vyplývá opak toho, co je zaznamenáno v protokolu o výsledku kontroly ze dne 17. 9. 2013. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil důkazy a dospěl k nesprávnému kontrolnímu zjištění. Žalovaný nedostatečně vyhodnotil charakter podnikatelské činnosti žalobce, kdy většina pracovišť je přímo tzv. na ulici, kde není možné uschovávat doklady prokazující pracovní poměr. Žalobce v dohodách o provedení práce zavazuje zaměstnance k povinnosti mít u sebe vždy při výkonu práce kopii dohody pro případ státní kontroly. Dále žalobce namítal, že žalovaný při posouzení důkazů postupoval účelově a selektivně, když i přesto, že žalobce byl ochoten přinést doklady přímo do místa prováděné kontroly, pracovníci žalovaného jej mylně informovali, že je dostačující zaslání dokumentů e-mailem. Žalobce tyto dokumenty zaslal. Následně však žalovaný posuzoval skutečnosti zjištěné při kontrole tak, že žalobce jako zaměstnavatel nepředložil přímo v průběhu kontroly kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu. Tím pracovníci žalovaného porušili zásadu materiální pravdy při hodnocení naplnění skutkové podstaty správního deliktu a preference formálních aspektů pro toto hodnocení. Dále podle žalobce žalovaný porušil ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), když pracovníci žalovaného odmítli provedení kontroly pracovních smluv v řídícím pracovišti žalobce ihned po telefonátu s žalobcem a nezjistili tak skutečný stav věci. Dále žalobce namítl nezákonnost metodického pokynu inspektora Státního úřadu inspekce práce č. 01/2012, podle něhož musí inspektor práce nepředložení dokumentů zaměstnavatelem vyhodnotit jako výkon nelegální práce a toto hodnocení nemůže být změněno ani dodatečným předložením dokladů. Tímto metodickým pokynem jsou podle žalobce inspektoři vedeni k nezákonnému postupu. Pracovníci žalovaného provedenou kontrolou nedostatečně chránili práva a právem chráněné zájmy žalobce.

Při samotném posouzení nejdříve krajský soud dospěl k závěru, že žalobcem tvrzený zásah může mít povahu zásahu ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Dále se tedy zabýval tím, zdali se jedná o zásah nezákonný. Krajský soud uvedl, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, vztah mezi kontrolovanými osobami a osobami provádějícími kontrolu zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v rozhodném znění (dále „zákon o státní kontrole“), vymezuje jako dominantní rys povinnou součinnost kontrolovaných osob (§ 14). Mezi povinnosti kontrolních pracovníků (§ 12 zákona o státní kontrole) patří povinnost oznámit kontrolovanému zahájení kontroly, předložit pověření k provedení kontroly, šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaného, předat neprodleně převzaté doklady kontrolované osobě, pominou-li důvody jejich převzetí, zajistit řádnou ochranu odebraných originálních dokladů proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití, pořizovat o výsledcích kontroly protokol, zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděly při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností. V posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že z obsahu správního spisu (protokol o provedené kontrole) je zřejmé, že průběh kontroly odpovídal zákonem stanoveným pravidlům a že pracovníci žalobce byli se zahájením kontroly řádně seznámeni. S obsahem kontrolních zjištění jakož i s průběhem kontroly byl seznámen také žalobce, který proti průběhu kontroly vznášel námitky, o nichž bylo v souladu se zákonem rozhodnuto. Žalobce tedy v průběhu kontrolního zjištění aktivně vystupoval na ochranu svých práv a v tomto ohledu mu nebylo pracovníky žalovaného nijak bráněno. Krajský soud připomněl, že provádění kontroly u podnikatele nepředstavuje zásah do jeho osobnostních práv, nýbrž je projevem dozoru nad dodržováním podmínek a omezení pro výkon určitých činností ve smyslu čl. 28 odst. 2. listiny základních práv a svobod. Pracovníci žalovaného tím, že kontrolovali výkon podnikatelské činnosti žalobce, realizovali kontrolní působnost svěřenou jim zákonem. Rovněž nelze dospět k závěru, že by nedostatečně zjistili skutkový stav, neboť se nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že jím následně doložené dohody o provedení práce byly odmítnuty nebo že byly nedostatečně vyhodnoceny. Tyto dohody byly zohledněny jak v protokole o provedení kontroly, tak v rozhodnutí o námitkách, kdy byly ze strany žalovaného vyjádřeny argumenty, na jejichž základě dospěl k závěru o účelovosti uzavření těchto dohod. Skutečnost, že žalovaný neakceptoval předložené dohody jako doklad o legalitě pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a kontrolovanými osobami, neznamená, že tím vůči žalobci postupoval nezákonně. Krajský soud se dále ztotožnil s názorem žalovaného, že z žádného ustanovení zákona nelze dovodit povinnost předat záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob těmto osobám či kontrolované osobě. Tyto záznamy jsou podkladem k vyhotovení protokolu o výsledku kontroly. V rámci tohoto protokolu je také kontrolovaná osoba s jejich obsahem seznámena. V posuzovaném případě tomu nebylo jinak. Žalobce byl prokazatelně seznámen s obsahem kontrolního protokolu a také mu bylo umožněno vůči němu vznést námitky, o kterých bylo zákonným způsobem rozhodnuto. Na základě obsahu správního spisu proto dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný při kontrole provedené dne 15. 8. 2013 náležitě zjistil skutkový stav a tento pak popsal v protokolu o kontrole. Další písemnosti (písemná vyjádření pracovníků) byly žalovanému předloženy až po vyhotovení kontrolního protokolu, a proto k nim nemohlo být přihlédnuto.

Dále krajský soud poukázal na specifičnost postupu kontrolních orgánů při kontrole prováděné dle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, v rozhodném znění (dále „zákon o inspekci práce“), a dle (dnes již neplatného) zákona o státní kontrole, spočívající v

tom, že kontrolní zjištění mohou být podkladem pro správní řízení o správním deliktu a teprve v tomto řízení mohou být práva kontrolované osoby nějakým způsobem zasažena. Kontrolní zjištění učiněná podle zákona o inspekci práce vyjádřená v protokolu o kontrole, resp. následně v rozhodnutí o námitkách proti přezkoumání protokolu totiž sama o sobě nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva či povinnosti kontrolované osoby. Jak již bylo shora uvedeno, výkon kontrolní činnosti pracovníků inspekce práce se řídí zákonem o státní kontrole a nikoliv správním řádem, jak nesprávně dovozuje žalobce. V posuzované věci na základě podané zásahové žaloby přezkoumával krajský soud pouze vlastní průběh kontroly a to, zda se kontrolní pracovníci svým postupem nedopustili nezákonného zásahu vůči žalobci. Krajský soud se nezabýval vyhodnocením kontrolních zjištění. Tato mohou být předmětem případného řízení o správním deliktu, které již bude v plném rozsahu podléhat principům správního řízení ve smyslu správního řádu. Jelikož se krajský soud nezabýval vyhodnocením kontrolních zjištění z důvodu předčasnosti, je nepřípadná také žalobní námitka vztahující se k metodickému pokynu č. 01/2012. V intencích shora uvedeného krajský soud poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2008, č. j. 11 Ca 152/2008 - 59, podle něhož je protokol o kontrolním zjištění podle § 18 zákona o státní kontrole nutno považovat za úkon, kterým se nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti kontrolovaného subjektu, když jsou jím pouze vyjádřena stanoviska kontrolního orgánu k provedené kontrole, případně stanovisko k námitkám, které byly vzneseny proti protokolu o provedené kontrole a tato nijak nezasahují do subjektivních hmotněprávních oprávnění či povinností žalobce. Ne jinak je tomu v posuzovaném případě. Z uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobu důvodnou.

V kasační stížnosti žalobce (dále „stěžovatel“) nejdříve zopakoval, že kontrola byla nezákonná, jelikož inspektoři dostatečně nechránili právem chráněné zájmy stěžovatele a nezjistili skutečný stav. To podle stěžovatele vyplývá z průběhu kontroly. Stěžovatelovi nebylo umožněno přijet na místo kontroly a předložit inspektorům dohody o provedení práce, resp. inspektoři nepřijeli do řídícího pracoviště stěžovatele, aby mohla být prokázána existence uvedených dohod. Stěžovatel se v době, kdy byla zahájena kontrola, účastnil jednání, přičemž ihned po jeho skončení reagoval na zmeškané hovory a nabídl inspektorce žalovaného, že uvedené dohody přiveze přímo na místo kontroly, nebo že mohou inspektoři přijet do řídícího pracoviště stěžovatele. Tak mělo být nade vší pochybnost prokázáno, že uvedené dohody nebyly uzavřeny dodatečně. To však inspektoři odmítli a sdělili stěžovateli, že postačí uvedené dohody poslat emailem. Tak téhož dne cca 2 hodiny po zahájení kontroly učinil. Je zřejmé, že tak by v případě, že by ony dohody nebyly uzavřeny, učinit nemohl. S tím se žalovaný vůbec nevypořádal. Z uvedeného lze dovozovat pochybnosti o tom, zdali kontrola proběhla zákonným způsobem. Dále stěžovatel uvádí, že žalovaný nepředal ani žalovanému ani zkontrolovaným pracovníkům záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob. Poté se stěžovatel nemohl bránit skutečnostem uvedeným v těchto záznamech. I toto je pochybením žalovaného. Dále stěžovatel namítá, že o výsleších jeho pracovníků měly být sepsány protokoly. Protokol o samotné kontrole byl sepsán až cca měsíc po jejím zahájení. Do této doby neměl stěžovatel o samotné kontrole žádné informace, a nemohl se k ní proto vyjádřit. Při kontrole inspektoři dostatečně nezjistili skutečný stav a ani dostatečně nevyhodnotili důkazy, které jim byly předloženy samotným stěžovatelem.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením krajského soudu. Dále žalovaný uvedl, že stěžovateli nic nebránilo v tom, aby se na místo kontroly dostavil. V době, kdy se stěžovatel s inspektory spojil, jíž byla kontrola de facto ukončena, neboť inspektoři již z místa odjeli. Stěžovateli bylo sděleno, že dokumenty může zaslat elektronicky. Jako absurdní žalovaný hodnotí tvrzení stěžovatele, že mu bylo sděleno, „že pro prokázání existence pracovněprávního vztahu bude dostačující odeslání dohod o provedení práce“. Jednak by takové sdělení bylo nestandardní a jednak si nelze představit, že by inspektoři takto předjímali výsledek kontroly v době, kdy předmětné dohody ještě ani neviděli. Dále žalovaný podotkl, že podle sdělení všech 3 pracovníků ony dohody neexistovaly. Žalovaný uvádí, že při kontrole nedošlo k žádným výslechům svědků (pouze byly sepsány záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob dle § 132 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění). Je s podivem, že stěžovatel namítá, že neměl ohledně kontroly až do vydání protokolu o výsledku kontroly žádné informace, když se k této kontrole vyjadřoval a předkládal k ní písemnosti. Stěžovatel o provedené kontrole věděl a stejně tak věděl, na co byla zaměřena a co bylo kontrolováno (minimálně z oznámení o zahájení kontroly). Pro úplnost žalovaný uvedl, že se stěžovatelem vede správní řízení pro možné spáchání správního deliktu, v jehož rámci bude předmětná kontrola, jakož i její výsledek, posuzována.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež je zastoupena advokátem, a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

Ustanovení § 82 s. ř. s. zní: „*Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*“

Nejdříve Nejvyšší správní soud uvádí, že kontrola inspekce práce může být podle okolností nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 69, „[o]*chrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž "zásah" v širším smyslu nebo jeho*

důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování "zásahu" (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ Podmínka č. 6 po novelizaci s. ř. s. (zákonem č. 303/2011 Sb.) již nemá opodstatnění.

Přípustnost takové zásahové žaloby je podmíněna vyčerpáním všech prostředků k ochraně práv, které má žalobce ve své procesní dispozici (srov. § 85 s. ř. s.). V daném případě těmito prostředky byly přezkum protokolu o provedené kontrole podle § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce a námitky proti provedenému přezkumu podle § 41 odst. 2 uvedeného zákona (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2009, č. j. 4 Aps 2/2009 – 160, veškerá zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jak vyplývá ze správního spisu, tato zákonná podmínka byla v daném případě naplněna.

Nejdříve Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení zákonnosti provedené kontroly (3. podmínka). Pokud by soud dospěl k závěru, že postup žalovaného byl nezákonný, bylo by nutné posuzovat, zdali ona nezákonnost byla takové intenzity, že mohla stěžovatele přímo zkrátit na jeho právech (1. a 2. podmínka).

Postup při kontrole na úseku dodržování pracovních předpisů dle zákona o zaměstnanosti se řídí zákonem o inspekci práce. Ustanovení § 44 zákona o inspekci práce, v rozhodném znění, tj. k 15. 8. 2013 (srov. § 87 odst. 1 s. ř. s.), uvádělo, že není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, řídí se postup při výkonu kontroly podle tohoto zákona částí třetí zákona o státní kontrole. Základní povinnosti kontrolních pracovníků při kontrole upravoval § 12 zákona o státní kontrole následovně:

(1) Povinností kontrolních pracovníků je zjistit při kontrole skutečný stav věci. Kontrolní zjištění jsou kontrolní pracovníci povinni prokázat doklady.

(2) Kontrolní pracovníci jsou dále povinni:

a) oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly,

b) šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob,

c) předat neprodleně převzaté doklady kontrolované osobě, pominou-li důvody jejich převzetí,

d) zajistit řádnou ochranu odebraných originálních dokladů proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití,

e) pořizovat o výsledcích kontroly protokol,

f) zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností.

V kasační stížnosti stěžovatel nejprve uvedl, že žalovaný nešetřil jeho práva a právem chráněné zájmy a nezjistil skutečný stav věci, když stěžovateli neumožnil přijet na místo kontroly a předložit zmiňované dohody, resp. když inspektoři žalovaného odmítli přijet do řídícího pracoviště stěžovatele. K tomu je však třeba uvést, že předložení dohod bylo stěžovateli umožněno prostřednictvím emailu. Ten tak učinil. Rozhodujícím pro kontrolní posouzení žalovaného totiž nebylo, kdy stěžovatel předložil uvedené dohody, nýbrž žalovaný vycházel především z toho, že všechny 3 kontrolované osoby uvedly, že žádné dohody neuzavřely, a z toho, že stěžovatel neplnil jeho povinnost mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu. To, kdy byly dohody předloženy, tedy nemělo na kontrolní posouzení v tomto případě podstatný vliv, a do práv stěžovatele tak uvedeným postupem nemohlo být ani zasaženo (podmínky č. 1 a 2 uvedené v citovaném rozsudku č. j. 2 Aps 1/2005 - 69). Je však také nutno připomenout, že samotná kontrolní zjištění (výsledky kontroly) nemohou být považována za nezákonný zásah (k tomu viz dále). Obdobně již argumentoval krajský soud, přičemž v kasační stížnosti stěžovatel tuto argumentaci blíže nezpochybnil. Nejvyšší správní soud tak shledal tuto kasační námitku nedůvodnou.

Druhou kasační námitkou bylo, že žalovaný nepředal stěžovateli záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti kontrolovaných pracovníků. Zde se Nejvyšší správní soud taktéž ztotožňuje s posouzením krajského soudu. Ze žádné právní normy nevyplývá povinnost kontrolujícího tyto záznamy stěžovateli předat. Nelze ani přisvědčit tvrzení, že se stěžovatel nemohl ke skutečnostem uvedených v záznamech vyjádřit. S těmito skutečnostmi, jež byly podkladem pro vyhotovení protokolu o výsledku kontroly, byl stěžovatel seznámen právě v tomto protokolu. Následně stěžovatel požádal o přezkum protokolu a poté vznesl proti výsledku přezkoumání námitky. Ani v tomto ohledu nebyl postup žalovaného nezákonný. I tato kasační námitka je nedůvodná.

Zatřetí stěžovatel namítl, že o výsleších jeho zaměstnanců měly být sepsány protokoly. Tuto námitku však musel Nejvyšší správní soud posoudit jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel toto tvrzení neuplatnil v řízení o žalobě, ačkoliv tak učinit mohl.

Ke čtvrté kasační námitce spočívající v tvrzení, že protokol o výsledku kontroly byl vyhotoven až s měsíčním zpožděním od zahájení kontroly, a proto se do té doby nemohl stěžovatel k samotné kontrole jakkoliv vyjádřit, odkazuje Nejvyšší správní soud především na vypořádání druhé kasační námitky. V protokolu o výsledku kontroly byl stěžovatel seznámen s kontrolními zjištěními a mohl se k nim vyjadřovat, což také učinil. V tom, že protokol o výsledku kontroly byl vyhotoven měsíc po zahájení kontroly, nelze bez dalšího spatřovat jakoukoliv nezákonnost. I tato námitka je nedůvodná.

Velká část žalobní argumentace dále mířila i proti samotným kontrolním zjištěním žalovaného. Správně krajský soud posoudil, že kontrolní zjištění obsažená v protokolu nemohou být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006 - 80, o zásah se ve smyslu § 82 s. ř. s. se jedná pouze v případě, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl být alespoň potenciálně přímo zkrácen na svých právech. Výsledky kontroly, provedené podle zákona o státní kontrole, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení

pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80). Kontrolní zjištění podle zákona o státní kontrole zachycená v protokolu o kontrole tak z povahy věci nemohou být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť jimi nedochází k žádnému zkrácení kontrolované osoby na jejích právech (nejsou tedy splněny podmínky č. 1 a 2 uvedené v citovaném rozsudku č. j. 2 Aps 1/2005 – 69). Až rozhodnutí, jež je výsledkem správního řízení o správním deliktu, jednoznačně zasahuje do právní sféry stěžovatele (může ho zkrátit na jeho právech), přičemž proti tomuto rozhodnutí se lze bránit odvoláním a žalobou ve smyslu § 65 s. ř. s.

III. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě byl naplněn jakýkoliv kasační důvod. S posouzením a postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatele ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu